

FEEST VAN MARIA GEBOORTE

**EERSTE GELOFTEN
VAN WOUTER BLESGRAAF SJ**

BIRMINGHAM, 8 SEPTEMBER 2008

Lezingen: Rom. 8:28-30 en Mt. 1:18-23

HOMILIE

In de eerste lezing – een gedeelte uit zijn brief aan de Romeinen – hoorden we Sint Paulus zeggen dat *God in alles het heil bevordert van die Hem liefhebben, van hen die volgens zijn raadsbesluit geroepen zijn*. En het uiteindelijk doel van die roeping wordt ook vermeld door Sint Paulus: *gelijkvormigheid met het beeld van zijn Zoon*.

In feite somt Paulus in deze tekst het hele proces op van een roeping:

- het initiatief komt van God, ofschoon wij in het begin vaak het gevoel hebben dat **wij** de eerste stap doen; dat is niet zo; Hij kent ons lang voor wij Hem kennen en Hij heeft zijn plannen met ons
- en om die plannen te kunnen uitvoeren roept Hij ons
- als we gehoor geven aan zijn roep rechtvaardigt Hij ons, Hij slaat geen aandacht op alles wat ons onwaardig maakt en Hij heeft alleen belangstelling voor onze bereidheid om naar zijn wensen te luisteren
- en zijn wens is het dat wij verheerlijkt worden juist zoals Hij zelf, dat Hij ons gelijkvormig maakt aan het beeld van zijn Zoon Jezus, die natuurlijk het volmaakte beeld is van God (Kol. 1:15).

We vieren vandaag de geboortedag van Maria. Zij is het volmaakte voorbeeld van wat God kan doen met iemand die bereid is de roeping te volgen die haar gegeven is. *Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar uw woord* (Luc. 1:38). Maria heeft maar één wens: te doen wat God haar vraagt.

Dat stelt God in staat om zijn wonderen in haar te werken. Haar zoon is Gods zoon. Haar zoon wordt Emanuel genoemd, omdat in haar zoon God met ons is. En zij zelf wordt *zalig geprezen door elk geslacht omdat Hij die machtig is aan haar zijn wonderwerken deed* (Lc. 1:48-49).

Onze roeping als jezuïeten is ook om dienaren te worden van de Heer, zoals Maria. Onze geloften hebben geen ander doel dan ons zo beschikbaar mogelijk te maken voor Hem. We proberen alle banden door te snijden die ons kunnen hinderen in onze beschikbaarheid.

We trouwen niet, we hebben geen speciale relatie met één speciaal persoon, we hebben geen verantwoordelijkheid voor een eigen gezin.

We hebben geen bezit van onszelf, dat we mee moeten nemen wanneer we van de ene plaats naar de andere verhuizen, van de ene taak naar de andere.

En onze gelofte van gehoorzaamheid is de meest belangrijke. Omdat deze gelofte de uitdrukking is van onze houding om een dienaar van de Heer te zijn, om ons te laten geschieden naar zijn woord, zonder enige reserve.

Het afleggen van de geloften na het noviciaat is de eerste officiële kennisgeving van een keuze voor een manier van leven die gestructureerd is rond ons geloof dat God een vrije mens leidt naar onverwachte genaden. Veel jezuïeten kunnen getuigen dat de woorden van de Heer waar zijn, waar Hij zegt: *er is niemand die huis, broers, zusters, moeder, vader, kinderen of akkers om Mij en om de Blijde Boodschap heeft prijsgegeven, of hij ontvangt nu, in deze tijd, het honderdvoud aan huizen, broers, zusters, moeders, kinderen en akkers* (Mc. 10:29-30). Het is niet alleen een belofte voor het hiernamaals; het is een belofte die in dit leven vervuld zal worden. Vele jezuïeten hebben hun eigenlijke roeping gevonden in een werk en op een plaats waar ze niet in het minst aan gedacht hadden voor ze daartoe aangewezen werden door de overste. En ze zijn er heel gelukkig in geworden.

Maria heeft Jezus aan de wereld gegeven. Ze kon dit doen omdat ze zichzelf beschikbaar had gemaakt als de dienstmaagd des Heren. Natuurlijk was het niet Maria die Jezus aan de wereld gaf, maar God zelf heeft dit wonder gewerkt in en door Maria. Het is ook ons verlangen Jezus aan de wereld te geven. Door onze geloften af te leggen vragen we de Heer zijn wonderen in en door ons te werken.

Het meest recente decreet over onze identiteit als jezuïeten, een vrucht van de laatste Algemene Congregatie, draagt de titel: "Een vuur dat aanstekelijk werkt". Jezus zegt in het Evangelie: *Vuur ben Ik op aarde komen brengen en hoe verlang Ik dat het reeds oplaait* (Luc. 12:49). Door dat vuur zijn wij aangestoken en we willen het ook aan anderen brengen. Een kleine vonk is vaak genoeg om een heel bos in brand te steken. We vragen de Heer dat wij die vonk mogen zijn en dat Hij ons de genade wil verlenen om te zien dat die vonk de harten van vele mensen in vuur en vlam zet.

We weten dat God in alles het heil bevordert van hen die volgens zijn raadsbesluit geroepen zijn. We zijn blij dat we door de Heer geroepen zijn, we zijn blij om Hem te volgen en het deert ons niet alles achter te laten, want we vertrouwen Hem en we weten dat Hij voor ons welzijn zorg draagt en voor het heil van de wereld. We kijken vol verwachting uit naar hoe Hij zijn machtige werken in ons en door ons verricht, ons steeds meer gelijkvormig maakt met zijn Zoon en ons uiteindelijk deel laat hebben aan zijn eigen glorie.

Om het te zeggen met de slotverzen van de grote lofzang "Te Deum":

*Op U, o Heer, heb ik mijn vertrouwen gesteld,
in eeuwigheid zal ik niet beschaamd komen te staan.*

Jan Bentvelzen sj